

Arrest

nr. 145 302 van 11 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 4 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 december 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 3 juli 2014 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie voor haar dochter. Deze aanvraag werd ingediend als bloedverwant in neergaande lijn van L.D., de moeder van verzoekster die de Nederlandse nationaliteit heeft.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 30 december 2014 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoekster op 5 januari 2015 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.07.2014 werd ingediend door:

Naam: [P.]

Voornamen: [S.S.C.]

Nationaliteit: Suriname

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Immers, de aanvraag tot verblijfsrecht van de moeder van betrokkene, in functie van een Europese onderdaan, werd op datum van 28.11.2014 door middel van een bijlage 20 geweigerd. Gezien de vader van betrokkene geen recht op verblijf heeft, en het in het belang van het kind is dat het samen blijft met zijn moeder, kan er aan betrokkene eveneens geen verblijfsrecht toegekend worden.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging, die verzoekster eveneens op 5 januari 2015 ter kennis werd gebracht, bevat de volgende motivering:

“Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie

wordt aan [P.C.C.], [...]

van Surinaamse nationaliteit, [...],

bevel gegeven de genaamde [P.S.S.C.], [...],

van Suriname nationaliteit, [...],

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar zij gekomen is.

REDEN VAN MAATREGEL:

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel tot terugbrenging af.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 40bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 52 en 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 en van het hoorrecht zoals vervat in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000. Zij betoogt tevens dat niet blijkt dat de tweede bestreden beslissing werd genomen door een hiertoe bevoegd ambtenaar.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“8.1. Verzoekster woont samen met haar moeder, grootmoeder en tante dewelke allen economisch actief zijn. Er zijn trouwens meer dan voldoende bestaansmiddelen aanwezig.

Er werd een verblijfsaanvraag ingediend voor [P.S.S.C.], [...], met de Surinaamse nationaliteit, in functie van haar Nederlandse grootmoeder die werkt.

Dat de motivering van de bestreden beslissing niet voldoet aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Dat verwerende partij totaal naast de kwestie en zonder enige rechtsgrond besluit om de aanvraag te weigeren omdat het verblijfsrecht van de moeder werd geweigerd. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet antwoordt op de aanvraag van verzoekster in functie van de grootmoeder, maar zonder dat daar enige reden toe bestaat het verblijfsrecht van de moeder en vader als motieven naar voor schuift. Aan welke “vereiste” voorwaarden waaraan men niet heeft voldaan, is evenwel een compleet raadsel. De beslissing mist iedere juridische grond, zodat een schending van onder andere de formele motiveringsplicht dient te worden vastgesteld.

Artikel 40bis Vreemdelingenwet van 15/12/1980 bepaalt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : [...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;.”

Dat verzoekster ontegensprekelijk aan alle vereiste voorwaarden voldoet van artikel 40bis Vreemdelingenwet van 15/12/1980.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken ten onrechte verwijst naar de verblijfssituatie van de moeder van verzoekster ([P.C.C.]), terwijl er een aanvraag werd ingediend in functie van de grootmoeder ([D.L.]). Gelet op het feit dat voldaan was aan alle voorwaarden van artikel 40bis Vreemdelingenwet mocht verwerende partij niet verwijzen naar de verblijfssituatie van de moeder, terwijl zulk een aanvraag niet is ingediend. Ook de verblijfssituatie van de vader wordt ongevraagd aangehaald in de motivering. Er werd geen aanvraag ingediend in functie van de vader of moeder. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken eenzijdig een voorwaarde toevoegt aan de wettelijke bepalingen die niet door de wetgever zijn voorzien, m.n. dat het verblijfsrecht van het kind zou kunnen worden geweigerd indien het verblijf van de moeder wordt geweigerd. Dat zulke bepaling nergens staat vermeld en dat alleszins het beweerd belang van het kind formeel wordt tegengesproken. Gelet op het feit dat verzoekster jonger is dan 21 jaar, de

bloedverwantschap werd aangetoond, evenals het feit dat men een recht van bewaring heeft en een gezinscel vormt, en de grootmoeder economisch actief is, kon de Dienst Vreemdelingenzaken niet op een wettige wijze het verblijf weigeren.

Dat de bestreden beslissing werd genomen met een schending van de artikelen 40bis Vreemdelingenwet. De beslissing werd genomen op een onredelijke wijze. Dat het kennelijk onredelijk is en onzorgvuldig om geen rekening te houden met de vele stavingsstukken die werden overgemaakt door verzoekster.

8.2. Dat het kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is om verzoekster naast de weigering van verblijf ook een bevel te nemen tot terugbrenging. Waarom verzoekster het grondgebied moet verlaten is niet afdoende gemotiveerd.

Dat niet valt in te zien waarom de Dienst Vreemdelingenzaken aan de moeder een bevel geeft tot terugbrenging, aangezien deze beslissing niet afdoende wordt gemotiveerd, en zij hierdoor de motiveringsplicht schromelijk miskent.

Het bevel verwijst zelfs niet naar de bijlage 20.

De bijlage 20 verwijst in de aanhef naar artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Artikel 118 Vreemdelingenbesluit bepaalt: “Behoudens bijzondere beslissing van de Minister of zijn gemachtigde, mag geen bevel om het grondgebied te verlaten worden afgegeven aan een vreemdeling die minder dan achttien jaar oud is of die volgens zijn personeel statuut minderjarig is.

Dat bevel om het grondgebied te verlaten wordt vervangen door een bevel tot terugbrenging overeenkomstig het model van bijlage 38.”

Uit bovenvermelde bewoordingen kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, hetgeen wordt vervangen door een bevel tot terugbrenging. Het woord “desgevallend” wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven (cf. RvS 19 juli 2012, nrs. 220.339 en 220.340; RvS 24 oktober 2012, nr. 221.165).

Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kwam het de verwerende partij in casu toe te preciseren waarom een bevel (tot terugbrenging) werd verstrekt aan de moeder, quod non. “Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur.” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken geheel ten onrechte de volgende stijlformulering stelt: “Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel tot terugbrenging af.” Terwijl uit het dossier integendeel juist blijkt dat verzoekster wel degelijk op grond van een andere rechtsgrond in aanmerking komt voor verblijfsrecht, o.a. in functie van een ander gezinslid met de Nederlandse nationaliteit. Bovendien voegt de Dienst Vreemdelingenzaken een voorwaarde toe aan de wet door te stellen dat men in aanmerking dient te komen voor een andere rechtsgrond bij gebreke waarvan men een bevel zou moeten ontvangen. Hiervoor is echter geen enkele rechtsgrond.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing neemt om verzoekster, naast de weigering van haar verblijf, aan de moeder ook een bevel te geven tot terugbrenging, dient zij dit bijzonder te motiveren. Een enkele verwijzing naar het artikel 52§4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit, kan niet gelden als een afdoende motivering. Dit is een schending van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht dient te worden vastgesteld wat betreft het bevel tot terugbrenging dat niet is gemotiveerd (schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29/07/1991).

8.3. Dat het onmogelijk is om na te gaan of de beslissing waarbij een bevel wordt gegeven tot terugbrenging werd genomen door een bevoegde overheid. Verzoekster is niet op de hoogte van zowel de naam als de hoedanigheid van de ambtenaar die de bestreden beslissing heeft getroffen. Dat de bestreden beslissing tevens niet werd ondertekend.

Hoewel de Raad van State reeds eerder heeft geoordeeld dat, een administratieve beslissing niet noodzakelijk schriftelijk dient te zijn, en dus de handtekening geen geldigheidsvereiste of wettigheidsvereiste is voor een bestuurshandeling. Er vormt zich echter wel een zeer ernstig probleem wanneer deze bestuurshandeling, niet kan worden toegerekend aan een welbepaalde persoon en wanneer niet helemaal vaststaat of de bestreden beslissing werd genomen door een daartoe bevoegd persoon.

Van een naam, hoedanigheid of handtekening in de bestreden beslissing is geen sprake. Dat de identiteit van de auteur van de bestreden beslissing niet gekend is, zodat ook niet kan worden nagegaan of deze persoon wel bevoegd is om de bestreden beslissing te nemen. Dat dit tevens een schending inhoudt van o.m. artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, dat stelt dat enkel de minister of zijn gemachtigde de bestreden beslissing kan nemen en, de onbekwaamheid van de auteur van de handeling, en de schending uitmaakt van een substantiële vormvereiste.

Uit artikel 13 §1 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, blijkt dat aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren en, onder de voorwaarden bepaald in artikel 13 §2 van voormeld ministerieel besluit, de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die tenminste een functie uitoefenen van administratief assistent, delegatie van bevoegdheid wordt verleend voor de toepassing van onder meer artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit.

De bevoegdheid van de steller van de akte is een kwestie die de openbare orde raakt. Hieraan kan men verbinden dat de vermeldingen van de akte dienen toe te laten na te gaan of zij getroffen werd door een bevoegde ambtenaar aangezien er geen vermoeden bestaat dat de akte uitgaat van de bevoegde ambtenaar. De bestreden beslissing dient dan ook te worden vernietigd.

8.4. Artikel 41 Handvest grondrechten Europese Unie luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden...”

Dat het hoorrecht werd geïncorporeerd in het Handvest.

Dat dit hoorrecht van zeer algemene aard is en in feite inhoudt dat een bestuur verplicht is om verzoekster te horen wanneer men van plan is een beslissing te nemen tegen hem.

Dat het niet naleven van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. (RvV

nr. 130.247 van 26 september 2014; RvV nr. 121.015 van 20 maart 2014, RvV nr. 126.158 van 24 juni 2014, RvV nr. 198.594 van 5 september 2014, CCE nr. 128.207 van 21 augustus 2014).

Indien verzoekster zou zijn gehoord had zij onder andere kunnen vertellen dat zij ook nog andere belangen heeft in België zoals het feit dat haar gezinsleden hier verblijven. Dat zij hier werken en voornemens zijn om hier te blijven werken. Zij had kunnen meedelen aan de Dienst Vreemdelingenzaken dat de aanvraag werd ingediend in functie van de grootmoeder die financieel actief is zodat er geen voorwaarden gelden dat men zou moeten aantonen dat men afdoende financiële middelen heeft. Dat verzoekster had kunnen aantonen dat zij er alle belang bij heeft om in België te blijven in aanwezigheid van gezinsleden die voor haar zorgen, waar men naar school gaat en een sociaal netwerk heeft. Men had de situatie van de vader kunnen toelichten, enz.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken het hoorrecht heeft geschonden.

8.5. Door de bestreden beslissing wordt verder het mensenrecht op de eerbiediging van het privé- en familiale leven geschonden (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 EVRM : “1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

De bestreden maatregel vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoekster en haar recht op een familiaal en privéleven, en dient in overeenstemming te zijn met artikel 8 E.V.R.M. Het begrip familiaal en privéleven in artikel 8 EVRM sluit de relatie in van verzoeker met haar moeder, broer en zus, grootmoeder en tante. Deze familieband is voldoende hecht.

Het gezin van verzoekster verblijft reeds lange tijd in België en de minderjarige kinderen gaan hier naar school sedert 3 jaar. Door de bestreden beslissing zullen deze kinderen een schooljaar verliezen. Een van de kinderen volgt buitengewoon onderwijs. Het is dan ook van groot belang voor de ontwikkeling van dit kind dat men verder op dezelfde school lessen kan volgen.

Door het weigeren van de verblijfsaanvraag, en het bevel tot terugbrenging wordt het gezin van verzoekster gescheiden. Dat het kind recht heeft op de eerbiediging van de bestaande familiebanden. Het gegeven dat verzoekster volledig verknocht is met België verantwoordt het gegeven dat het onmogelijk is om terug te keren naar het land van herkomst van de moeder. Dat de moeder van verzoekster momenteel werkt in België terwijl er totaal geen toekomstperspectief is in het land van herkomst.

Verzoekster verblijft sinds 2012 in België.

Door de bestreden beslissing, verliest zij haar bestaande sociale netwerk en dient zij haar leven terug op te bouwen in een voor haar vreemd land. Het gevolg is een scheiding en terug keer naar een land waar men geen voeling mee heeft.

Gelet op de concrete situatie van verzoekster kan worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM. Zij is volkomen geïntegreerd in de Belgische samenleving. Zij spreekt de Nederlandse taal en deelt de Belgische normen en waarden. Zij heeft niets meer verloren in haar thuisland. Zij is zonder enige twijfel zeer sterk geïntegreerd in de Belgische samenleving. De bestreden beslissing is compleet disproportioneel. De belangen van de overheid wegen niet op tegen deze van verzoekster.

Dat rekening dient te worden gehouden met volgende elementen:

- Het feit dat verzoekster een blanco strafregister heeft;
- De ernst van de moeilijkheden die verzoeker zou ondervinden in het land waarnaar de vreemdeling uitgewezen wordt: deze zijn zeer groot;
- De hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming: zeer grote hechtheid met België en quasi geen band met Suriname;

Gelet op alle bovenstaande feiten dient te worden besloten tot een onevenredige inmenging die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving. Op grond van de boven vermelde feiten dient te worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM."

4.2. Verweerder repliceert als volgt:

"Betreffende de vermeende schending van art. 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, verrat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de in casu bestreden beslissing werd genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het eerste middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat de juridische beschouwingen die in de uiteenzetting van verzoekende partij voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

Verzoekende partij houdt voor dat gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging eenzijdig een voorwaarde toevoegt aan de wet, door te verwijzen naar de bijlage 20 die werd betekend aan de moeder, alsook naar het belang van het kind om samen te blijven met diens moeder.

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij volledig voorbijgaat aan de inhoud van de in casu bestreden beslissing, alsook aan de voorwaarden die vervat zijn in artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

In casu dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij een aanvraag heeft ingediend tot verkrijging van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van haar grootmoeder.

Ook de moeder van verzoekende partij diende een verblijfsaanvraag in op basis van gezinshereniging in functie van haar minderjarige dochter die de Nederlandse nationaliteit bezit, die evenwel werd geweigerd op 28.11.2014, omdat zij niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen.

Gezien het belang van verzoekende partij als minderjarig kind vereist dat zij bij haar moeder verblijft, en deze moeder niet over een verblijfsrecht beschikt, kan verzoekende partij aldus haar grootmoeder niet vervoegen.

Artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet vereist uitdrukkelijk dat de gezinshereniger de persoon in functie waarvan een aanvraag tot verkrijging van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie werd ingediend, effectief vervoegt.

Gezien het belang van verzoekende partij dicteert dat zij haar moeder volgt, kan verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat deze voorwaarde zal worden vervuld.

Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging om te oordelen dat verzoekende partij, in haar eigen belang, samen blijft bij haar moeder, waardoor de verblijfsaanvraag, die geënt was op een voorgehouden hereniging met de grootmoeder, dient te worden geweigerd.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging voegt hierbij geen voorwaarde toe aan de wet, maar maakt een correcte toepassing van art. 40bis Vreemdelingenwet.

In een volgend onderdeel houdt de verzoekende partij voor dat zij het onredelijk vindt dat naast een beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) tevens een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) werd genomen. De gemachtigde van de Staatssecretaris zou een verkeerde toepassing hebben gemaakt van zijn discretionaire bevoegdheid er zake.

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij volledig voorbijgaat aan de- in tegenstelling tot wat de verzoekende partij poogt-voor te houden- gebonden bevoegdheid van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging.

Verzoekende partij bevindt zich immers in casu in een illegale verblijfssituatie, waarbij een vernietiging van het bestreden bevel tot terugbrenging geen wijziging met zich mee zou brengen voor de verblijfssituatie van verzoekende partij.

Deze illegale verblijfssituatie blijkt afdoende uit het administratief dossier, en vloeit impliciet doch zeker voort uit de meebetekende beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Verzoekende partij betwist ook niet illegaal in het Rijk te verblijven.

Verzoekende partij bevindt zich inderdaad in een situatie waarbij het verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd, en waarbij de gemachtigde van de Staatssecretaris, ingevolge art. 7

Vreemdelingenwet, ertoe verplicht is een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen, na te hebben vastgesteld dat verzoekende partij illegaal in het Rijk verblijft.

De beschouwingen van de verzoekende partij kunnen dan ook niet worden aangenomen.

De verzoekende partij houdt nog een schending voor van artikel 41 Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Verzoekende partij meent dat zij inlichtingen had kunnen verstrekken die zouden leiden tot een andersluidende beslissing.

Inzonderheid verwijst de verzoekende partij naar de andere belangen die zij hier kan doen laten gelden, naast de aanwezigheid van haar familieleden.

Verweerder benadrukt dat het recht te worden gehoord, dat in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie verankerd is, niet betekent dat de overheid op eigen initiatief een onderhoud moet organiseren of de vreemdeling moet uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken. Het Hof van Justitie van de Europese Unie bepaalt ter zake:

“Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C- 287/02, Jurispr. blz. I- 5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C- 141/08 P, Jurispr. blz. I- 9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People’s Mojahedin Organization of Iran, C- 27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65).” (HvJ, 22 november 2012, M., C-277/11, punt 87)

Noch de Richtlijn 2008/115 van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, noch de nationale bepalingen ter uitvoering van deze richtlijn hebben de voorwaarden bepaald waarin een vreemdeling moet worden gehoord voordat jegens hem een terugkeerbesluit wordt genomen. Evenmin zijn de gevolgen van de schending van die rechten door het Unierecht vastgesteld. In dit geval zijn deze voorwaarden en deze gevolgen een aangelegenheid van het nationale recht, mits de in dat verband vastgestelde maatregelen dezelfde draagwijdte hebben als die voor particulieren in vergelijkbare nationaalrechtelijke situaties (gelijkwaardigheidsbeginsel) en de uitoefening van de door de rechtsorde van de Unie verleende rechten in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk wordt gemaakt (effectiviteitsbeginsel). (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 35)

Het staat de lidstaten vrij om de uitoefening van het recht om te worden gehoord van personen die onder het toepassingsgebied vallen van de richtlijn 2008/85/EG op dezelfde wijze te laten plaatsvinden als in interne situaties, zolang de wijze van uitoefening ervan geen afbreuk doet aan het nuttig effect van die richtlijn. (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13, punt 36)

Verwerende partij wijst op de doelstelling van de richtlijn 2008/115/EG, die erin bestaat om in het kader van een gedegen migratiebeleid een doeltreffend terugkeerbeleid te kunnen voeren, waarbij duidelijke, transparante en billijke regels worden vastgesteld (punt 4 van de considerans van de voornoemde richtlijn).

De verwijdering van elke illegaal verblijvende onderdaan van een derde land is bovendien een prioriteit voor de lidstaten, overeenkomstig het stelsel van richtlijn 2008/115 (HvJ, 6 december 2011, Achughbabian, C- 329/11, punt 38; HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 43).

De rechten van verdediging zijn op het administratiefrechtelijke vlak alleen toepasselijk in tuchtzaken, en derhalve niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980, zodat verzoekster de schending ervan dan ook niet dienstig kan inroepen (RvS 16 februari 2006, nr. 155.170). Derhalve is ook de hoorplicht, als bestreden beslissing niet van toepassing op beslissingen genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 (R.v.St., nr. 117.575 van 26 maart 2003).

Bovendien is het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, is het enkel vereist dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. (RvV 16 november 2010 nr. 51 124) Het

volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (R.v.St, nr. 167.853, 15 februari 2007). (RvV, 29 juli 2008 nr. 14.567)

Verwerende partij stelt vooreerst vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen is kunnen opkomen. Uit de aanvraag tot verkrijging van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie die door de verzoekende partij werd ingediend kan immers op een afdoende wijze worden afgeleid dat zij alle nuttige inlichtingen heeft kunnen verschaffen die dienstig zijn voor de behandeling van haar aanvraag.

Gelet op de aanvraag tot verkrijging van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, heeft verzoekende partij ruimschoots de mogelijkheid gehad om de voorgehouden gegevens bekend te maken aan het bestuur en gebruik te maken van de wettelijk geijkte procedures.

Verzoekende partij die illegaal in het Rijk verblijft, kon niet anders dan weten dat haar precair was, zodat van haar in casu redelijkerwijs kon verwacht worden dat zij van haar mogelijkheid om haar specifieke situatie mee te delen aan het bestuur, zonder verwijl gebruik maakte. Gezien de doelstelling van de bestreden beslissing erin bestaat een einde te maken aan dit illegaal verblijf, kan verzoekende partij haar eigen nalatigheid niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris tegenwerpen.

Terwijl het gegeven dat de verzoekende partij voornemens is om hier te werken, uiteraard geen afbreuk kan doen aan de motieven van de in casu bestreden beslissing. Verzoekende partij dient immers te voldoen aan de door wet gestelde voorwaarden.

Verzoekende partij heeft derhalve de mogelijkheid gehad om naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken.

Tot slot houdt de verzoekende partij nog een schending voor van artikel 8 EVRM.

Verzoekende partij kan, voor wat betreft een vermeende schending van artikel 8 EVRM, niet dienstig verwijzen naar het privé-en gezinsleven, te meer zowel haar moeder als haar vader evenmin over een verblijfstitel beschikken, en bevolen werden het Rijk te verlaten.

“Voor zover uit hun betoog blijkt dat verzoekers artikel 8 EVRM geschonden achten, dient de Raad vast te stellen dat de bestreden beslissing geldt voor het hele gezin en dan ook niet kan ingezien worden hoe de bestreden beslissing ‘het gezin van verzoekers ontwricht’.” (R.v.V. nr. 110.110 dd. 19.09.2013)

Alsook kan verzoekende partij niet dienstig verwijzen naar familieleden, waarvan zij de afstammingsband niet aantoont.

Evenmin behoren de sociale relaties waarnaar verzoekende partij verwijst tot de beschermings sfeer van artikel 8 EVRM. Een schending omwille van een breuk in de sociale relaties kan dan ook niet worden aangenomen.

Geheel ten overvloede laat verweerder nog gelden dat et er dient op te worden gewezen dat verzoekende partij haar voorgehouden privéleven heeft opgebouwd tijdens haar illegaal verblijf in België; immers verblijft zij reeds geruime tijd illegaal in het rijk.

“Verzoeker beroept zich in het kader van huidig beroep op een in België opgebouwd privéleven. Hij verwijst hiervoor naar zijn verblijf in België sinds 2008 toen hij als niet-begeleide minderjarige het Rijk binnenkwam, zijn (inspanningen tot) integratie, de door hem gevolgde scholing en opleidingen, zijn werkbereidheid en het door hem uitgebouwde sociale netwerk. Hij betoogt dat al zijn belangen zich thans in België bevinden.

Los van de vraag of voormelde elementen getuigen van een privéleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou kunnen vallen, dient de Raad op te merken dat verzoeker dit privéleven slechts heeft opgebouwd tijdens een verblijf in België dat vanaf het begin als precair te beschouwen is. Verzoeker kwam immers op onwettige wijze het Rijk binnen en diende een asielaanvraag in, gevolgd door een aanvraag tot verblijf als minderjarige op grond van de omzendbrief van 15 september 2005 en twee meervoudige asielaanvragen. Hij wist of behoorde te weten dat hij niet op legale wijze in het land kon verblijven indien zijn asielverzoek(en) werd(en) afgewezen of geen gunstig gevolg werd gegeven aan voormelde bijzondere verblijfsprocedure (EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81,

Abdulaziz, Cabales en Balkandali (Nederlands Koninkrijk). Hierbij dient ook te worden opgemerkt dat het EHRM in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk reeds vaststelde dat het privéleven opgebouwd door een vreemdeling die in de betrokken lidstaat nooit een definitieve toelating tot verblijf heeft bekomen, bij het afwegen tegen het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg heeft dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in zijn privéleven uitmaakt (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi (Nederlands Koninkrijk)).

Er blijft ook niet dat niet redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht dat hij zijn persoonlijke leven terug opbouwt in zijn land van herkomst of elders" (R.v.V. nr. 118 480 dd. 06.02.2014, [...]).

Een schending van het privé- en gezinsleven van verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering, die niet het gevolg is van de eerste doch enkel van het bevel om het grondgebied te verlaten, om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie RvS nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; RvS nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

“Door verzoekers herhaling dat niet vaststaat dat dit verblijf slechts tijdelijk zal zijn, toont hij niet aan dat deze motieven kennelijk onredelijk zijn of steunen op een foutieve feitenvinding.” (RvV nr. 76.145 dd. 29.02.2012)

De het bevel tot terugbrenging (bijlage 38), dat aan verzoekende partij werd betekend, en waartegen een annulatieberoep werd ingediend, heeft enkel tot gevolg dat verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. Voornoemde beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook RvS nr.170.806 dd. 04.05.2007, RvV nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.”

4.3.1. De Raad merkt op dat verzoekster, als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige dochter, een aanvraag indiende om haar dochter toe te laten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk. Deze aanvraag werd ingediend, in functie van de Nederlandse grootmoeder van dit kind.

Overeenkomstig artikel 40bis, § 4, derde lid van de Vreemdelingenwet kan een Nederlandse grootmoeder zich door haar kleinkind laten vervoegen indien dit kleinkind te haren laste is en voldoet aan de in artikel 41 van de Vreemdelingenwet bedoelde voorwaarde.

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet voorziet niet dat een kind pas een recht op verblijf kan laten gelden in functie van een grootmoeder indien tevens één van de ouders van dit kind over een verblijfsrecht in het Rijk beschikt. Voormelde bepaling voorziet ook niet dat verweerder in de plaats van de ouders van een kind kan besluiten dat het te verkiezen valt dat een kind bij zijn moeder verblijft en dat het op deze grond dit kind een recht op verblijf als familielid van een burger van de Unie kan ontzeggen.

Verzoekster kan dan ook worden gevolgd waar zij stelt dat verweerder een voorwaarde aan artikel 40bis van de Vreemdelingenwet toevoegt door het recht op verblijf van een minderjarig kind dat zijn grootmoeder wil vervoegen en dat reeds verscheidene maanden door deze grootmoeder wordt opgevangen afhankelijk te stellen van de legale aanwezigheid in het Rijk van één van de ouders van dit kind of van de ongestaafde bewering dat het in het belang van een kind is dat het bij een welbepaalde ouder verblijft.

Door te betogen dat hij het standpunt dat wordt verwoord in de beslissing om verzoeksters dochter het recht op verblijf te weigeren niet kennelijk onredelijk acht gaat verweerder voorbij aan het gegeven dat hij ertoe is gehouden om de duidelijke wettelijke bepalingen te respecteren. Er blijkt voorts niet waarop verweerder zijn stelling dat hij een correcte toepassing maakte van de bepalingen van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet meent te kunnen baseren. Hij maakte immers gebruik van een weigeringsmotief dat niet in deze wetsbepaling kan worden teruggevonden.

Een schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4.3.2. De vernietiging van de eerste bestreden beslissing impliceert dat ook de tweede bestreden beslissing dient te worden vernietigd. De vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden leidt namelijk tot de vaststelling dat de verblijfsaanvraag met betrekking tot verzoeksters dochter nog in behandeling is en het dus niet vaststaat dat dit kind geen verblijfsrecht kan laten gelden.

Er dient daarenboven te worden geduid dat verzoekster terecht aanvoert dat de beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging niet afdoende is gemotiveerd en artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 werden geschonden. Er wordt in deze beslissing namelijk alleen vermeld dat toepassing werd gemaakt van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. Voormeld artikel bepaalt dat een bevel om het grondgebied te verlaten in regel niet kan worden afgegeven aan een minderjarige vreemdeling en dient te worden vervangen door een bevel tot terugbrenging. De enkele verwijzing naar dit artikel laat niet toe te begrijpen op welke juridische basis het bevel om het grondgebied te verlaten – dat diende te worden omgezet in een bevel tot terugbrenging – werd gegeven. Dit terwijl artikel 8 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziet dat een bevel om het grondgebied te verlaten – en dus ook een bevel tot terugbrenging, dat ter vervanging van een bevel om het grondgebied te verlaten, dient te worden afgegeven aan de wettelijke vertegenwoordiger van een minderjarige vreemdeling – de bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet die werd toegepast dient te vermelden.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 december 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 december 2014 tot afgifte van een bevel tot terugbrenging wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK